

На мен име ми трябваше

Спаска, р. 1950 г., Самоков, средно образование

Преди години, нали имаше преименуване, и тогава вече си смених името, иначе си бях с мюсюлманското си име. Сега в паспорта съм записана с българското си име, а то ми беше Салиме. Доброволно си смених името, даже аз сама по желание ходих и даже баща ми и майка ми не знаеха, че аз съм си сменила името. Да, аз си го избрах. Когато ходих, баща ми не знаеше, че съм ходила и съм му сменила името, и когато вече ги накараха и те да си сменят имената, отива в паспортна служба там те му казват името и той остава така учуден - как така, откъде това име и те казват, ами дъщеря ви, и прибира се у дома, беше се намръщил и вика: "Кой ти каза да ми сменяваш името, ти като искаш, си го сменявай твоето, моето защо го смени?" "Ами защото трябваше, на мен име ми трябваше, защото ти си ми баща, рано или късно и вашите имена ще сменят, така или иначе го направих за добро." Ами Христо, аз го измислих - Спаска Христова Димитрова.

Родена съм на 26 март 1950 година в град Самоков, родния ми град. Произхождам от трудолюбиво работническо семейство. Баща ми, Юсеин е дългогодишен работник в Керамичната фабрика, майка ми Демирена също е дългогодишна работничка в бившата "Слатина", сега "Борис Сотиров", с 35-годишен стаж като тъкачка, там се пенсионира. Имам многочленно семейство - две сестри и трима братя.

Детството ми премина в долния квартал, седми квартал - циганската махала. Там живяхме около 7-8 години, докато построихме новата къща, докато майка ми и татко ми построиха нова къща. Но първите ученически години ми минаха в училище "9 септември", първото циганско училище дете беше. Имах един много разкошен учител - класен, това беше Никола Московски, много възпитан, знаеше как да се държи с децата от малцинството. Там изкарах това училище първите три години - от първи до трети клас. След това се прехвърлих в училище "Христо Максимов", от 4-ти клас. С друг класен ръководител, госпожица Вера Йончева, тя също беше добра и внимателна. Там добре се отнасях с децата от малцинството. Общувах доста с тези деца от "Христо Максимов".

Добре ми преминаха юношеските години. После, след завършване на 8-ми клас, имаше абитуриентски бал. След това се записах в Техникума по машиностроене, специалност радиотехника. След завършване на техникума, започнах стажа в Радиозавода през 1967 година. Като ученичка втори курс се запознах със съпруга ми и малко след това се омъжих. Това беше на 28 април 1968 година, тогава се омъжих.

При нас момите се искат, купуват се при нас. Обаче бяхме на кино и така открадна ме. Така с него се запознах, но няхах желание за женитба, бях още малка, аз тогава си имах друг приятел. Един път ми предложи да отидем на кино - излъгах го, а тогава беше много модерно да се ходи на кино, на движение, да се минава по главната улица, и така, втори път ме покани, намерих начин - отказах му. Третият път ме покани, но аз пак му отказах, и на третия път ме проследил и видял, че аз отивам с една моя братовчедка. Излизайки от киното той спира колата и ме бута вътре и ме отвлича фактически. Той работеше, беше в Костенец главен механик в един гараж и си имаше там апартамент и там преспахме. Майка ми и баща ми не знаеха. Като питаха братовчедката, тя каза, че така стана с мене. Отишли у